Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

KAREN
CLEVELAND

ACCES INTERZIS

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Atunci când cineva este îndrăgostit, începe întotdeauna prin a se amăgi, sfârșind apoi prin a-i amăgi pe ceilalți. Asta numește lumea o „poveste de dragoste".

– OSCAR WILDE

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Stau în pragul ușii camerei gemenilor și îi privesc cum dorm, liniștiți și nevinovați, iar barele pătuțului îmi amintesc de zăbrelele unei celule de închisoare.

O lampă de veghe scaldă încăperea într-o lumină slabă, portocalie. Mobila este îngrămădită în spațiul mic. Sunt prea multe obiecte pentru o încăpere de mărimea asta. Pătuțurile, unul vechi, altul nou. O masă de schimbat bebelușii cu stive de scutece nedesfăcute încă. Biblioteca pe care am asamblat-o împreună cu Matt cu mulți ani în urmă. Rafturile stau încovoiate sub povara cărților, al căror conținut îl puteam reda pe dinafară celorlalți doi copii mai mari. Mi-am jurat să le citesc cărțile astea mai des gemenilor dacă aș avea timp.

Aud pașii lui Matt pe scări și strâng stickul USB în pumn, cu putere, ca și când, dacă îl voi strânge suficient de tare, acesta va dispărea și totul va reveni la normal. Ultimele două zile vor fi șterse, ca și cum ar fi fost doar un vis urât. Dar am în continuare stickul în palmă: tare, solid, real.

Pardoseala din hol scoate un scârțâit, de fiecare dată în același loc. Nu mă întorc. El se apropie din spate. E suficient de aproape încât să simt mirosul de săpun și de șampon, acel miros al *lui* care a fost mereu atât de reconfortant și care, acum, în mod inexplicabil, îl face să mi se pară un străin. Simt cum ezită.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Putem să discutăm? întreabă el.

Deși vorbește în șoaptă, sunetul vocii sale este suficient de puternic încât să îl facă pe Chase să tresară. El oftează în somn, apoi rămâne nemișcat și ghemuit, ca și când ar vrea să se protejeze. Întotdeauna mi s-a părut că seamănă foarte mult cu tatăl lui, datorită acelor ochi serioși care absorb totul. Acum mă întreb dacă îl voi cunoaște vreodată cu adevărat, dacă va păstra și el secrete atât de mari, încât acestea să îi distrugă pe toți cei dragi lui.

– Ce-ar mai fi de spus?

Matt mai face un pas și își așază mâna pe brațul meu. Eu mă feresc, suficient cât să-mi eliberez brațul de sub atingerea lui. Mâna lui zăboveşte în aer, apoi îi cade pe lângă corp.

– Ce ai de gând să faci? întreabă el.

Eu privesc înspre celălalt pătuț, la Caleb, care doarme pe spate, în pijamaua tip salopetă. Are cârlionți bălai, ca ai unui înger, și stă cu brațele și picioarele lăbărțate, ca o stea-de-mare. Palmele îi sunt deschise, iar buzele roz, depărtate. Habar nu are cât este de vulnerabil, cât de nemiloasă poate fi lumea.

Am spus mereu că îl voi proteja, că îi voi da forța pe care nu o are, că mă voi asigura să nu rateze nicio oportunitate, că îi voi oferi o viață cât se poate de normală. Cum voi putea face toate astea dacă nu voi fi prin preajmă?

Aș face orice pentru copiii mei. *Orice*. Îmi desfac pumnul și mă uit la stickul USB, un dreptunghi mic și banal. Este atât de mic și totuși atât de puternic. Are puterea să remedieze sau să distrugă.

La fel ca minciuna, dacă stai să te gândești bine.

– Știi că n-am de ales, spun eu, forțându-mă să mă uit la el, la soțul meu, la bărbatul pe care îl cunosc atât de bine și pe care totuși nu îl cunosc deloc.

CU DOUĂ ZILE ÎNAINTE

CAPITOLUL 1

– Vești proaste, Viv.

Aud vocea lui Matt. Sunt cuvinte pe care oricine s-ar teme să le audă, însă sunt rostite pe un ton liniștitor, blând, care pare să-și ceară scuze. Este vorba despre ceva neplăcut, categoric, dar care poate fi gestionat. Dacă ar fi fost vorba despre ceva cu adevărat serios, vocea lui ar fi fost mai gravă. Ar fi rostit fraza întreagă, mi-ar fi spus pe numele întreg. „Am vești proaste, Vivian."

Țin telefonul la ureche, sprijinit de umăr, și îmi rotesc scaunul în partea cealaltă a biroului în formă de „L", către monitorul computerului care se află sub suporturile cenușii pentru hârtii. Duc cursorul pe iconița în formă de bufniță de pe ecran și fac dublu clic. Dacă este ceea ce cred eu că este – ceea ce știu că este –, atunci nu voi mai sta mult timp la biroul meu.

– Ella? rostesc eu.

Privirea îmi zăboveşte asupra unui desen prins cu ace de gămălie pe unul dintre pereții despărțitori înalți, o pată de culoare într-o mare de cenușiu.

– Treizeci și opt cu doi.

Eu închid ochii și inspir adânc. Ne aşteptam la vestea asta. Jumătate din clasa ei se îmbolnăvise, prăvălindu-se precum piesele

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de domino, prin urmare era doar o chestiune de timp. Copiii de patru ani nu stau tocmai bine la capitolul igienă personală. Dar azi? De ce trebuia să se întâmple azi?

– Altceva?

– Doar temperatură. El ezită. Îmi pare rău, Viv. Părea să se simtă bine atunci când am lăsat-o la școală.

Abia reușesc să înghit din cauza nodului care mi s-a pus în gât și încuviințez, deși el nu mă poate vedea. În oricare altă zi, el ar fi luat-o de la școală. Teoretic, Matt poate lucra de acasă. Eu nu pot, plus că mi-am folosit toate zilele de concediu la nașterea gemenilor. Matt trebuie să îl ducă pe Caleb în oraș pentru ultima rundă de vizite medicale. Săptămâni la rând m-am simțit vinovată pentru că le-am ratat. Le voi rata și acum, pentru că nu mai am dreptul la zile de concediu.

– Voi fi acolo într-o oră, spun eu.

Politica școlii spune că avem o oră la dispoziție din momentul în care ne sună ei. Dacă iau în calcul condusul și distanța parcursă pe jos până la mașină – care se află în partea cealaltă a parcării generoase din Langley –, îmi mai rămân cincisprezece minute să îmi termin treaba pe ziua de azi. Voi putea să scad aceste cincisprezece minute din orele de lucru pierdute pe ziua de azi.

Arunc o privire la ceasul din colțul ecranului – e ora 10.07 –, apoi ochii mi se opresc asupra paharului Starbucks de lângă cotul meu drept. Prin deschizătura capacului din plastic, aburii încă evadează molcom. A fost un cadou, un răsfăț, ca să sărbătoresc mult așteptata zi, dar și ca să mă mențină alertă de-a lungul orelor obositoare care mă așteptau. Minute prețioase irosite stând la coadă, minute pe care le-aș fi putut folosi scotocind prin fișierele electronice. Ar fi trebuit să aleg cafeaua obișnuită din cafetieră, al cărei zaț plutește deasupra.

– Asta le-am spus și eu celor de la școală, zice Matt.

„Școala" este, de fapt, creșa, locul unde cei trei copii ai noștri mai mici își petrec zilele. Noi îi spunem „școală" de când Luke avea trei luni. Citisem undeva că aceasta făcea tranziția mai ușoară și

diminua sentimentul de vină că nu îți vedeai copilul opt, zece ore pe zi. Nu era așa. Vechile obiceiuri nu dispar așa de ușor, presupun.

Se așterne din nou tăcerea și îl aud pe Caleb bolborosind în fundal. Eu ascult și știu că și Matt face același lucru. E ca și când am fi condiționați să facem asta în acest moment. Însă nu se aud decât vocale. Nicio consoană încă.

– Știu că azi trebuia să fie o zi importantă… zice Matt într-un final, apoi vocea lui nu se mai aude.

Sunt obișnuită cu această tăcere, cu aceste conversații evazive pe linia mea deschisă. Întotdeauna am impresia că cineva ascultă. Rușii. Chinezii. Acesta este unul dintre motivele pentru care cei de la școală îl sună mai întâi pe Matt atunci când apare o problemă. Prefer ca el să ascundă detaliile personale despre copiii noștri de urechile dușmanilor noștri.

N-aveți decât să spuneți că sunt paranoică sau că pur și simplu sunt un analist în contraspionaj al CIA.

În realitate, cam asta este tot ce știe Matt. Nu știe că încerc, în zadar, să descopăr o rețea de „agenți inactivi" ruși. Sau că am inventat o metodologie pentru identificarea persoanelor implicate în acest program ultrasecret. Am așteptat luni la rând această zi. După doi ani de muncă intensă, sunt pe punctul de a afla dacă voi culege roadele și dacă voi avea vreo șansă la promovarea de care am nevoie cu atâta disperare.

– Mda… spun eu, mișcând mouse-ul înainte și înapoi, privind cum se încarcă programul „Atena" și cursorul în formă de clepsidră. Azi, cel mai important lucru este programarea lui Caleb.

Privirea îmi rătăcește din nou la peretele despărțitor, cu desenele viu colorate. Desenul Ellei redă familia noastră; brațele și picioarele ca niște bețe ies direct din șase fețe rotunde și fericite. Desenul lui Luke este puțin mai migălos și înfățișează o singură persoană, iar mâzgăliturile groase și zimțate colorează părul, hainele și pantofii. Pe el scrie „MAMI", cu litere de tipar. E din perioada în care era

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

pasionat de supereroi. Sunt eu, cu pelerină pe umeri, mâinile în șolduri și cu un „S" pe cămașă. „Supermama".

Simt un sentiment bine cunoscut în piept, o apăsare, nevoia copleșitoare de a plânge. „Inspiră adânc, Viv. Inspiră adânc."

– Maldive? zice Matt, iar eu simt cum pe buze îmi apare un zâmbet timid.

Întotdeauna face asta, găsește o metodă prin care să mă facă să zâmbesc atunci când am nevoie cel mai mult. Arunc o privire la poza cu noi doi, din colțul biroului meu. Este poza mea preferată de la nunta noastră, de aproape acum un deceniu. Amândoi eram atât de fericiți, atât de *tineri*. Întotdeauna ne-am propus să mergem într-un loc exotic pentru aniversarea noastră de zece ani. Acum, acest lucru nu mai intră în discuție. Dar este distractiv să visezi. Distractiv și deprimant în același timp.

– Bora Bora, spun eu.

– E bine și așa.

El ezită, iar în acel moment de tăcere îl aud din nou pe Caleb. Alte vocale. *Aaa-aaa-aaa*. Calculez în gând câte luni i-a luat lui Chase să rostească și consoane. Știu că n-ar trebui să fac asta – toți doctorii mi-au spus să nu fac asta –, dar o fac.

– Bora *Bora*? aud în spatele meu o voce prefăcându-se mirată.

Acopăr receptorul cu mâna și mă întorc. Este Omar, omologul meu de la FBI, care are o expresie amuzată întipărită pe față.

– Asta ar fi greu de explicat, chiar și pentru Agenție.

El zâmbește larg. Este un zâmbet atât de molipsitor, încât mă face și pe mine să zâmbesc.

– Ce cauți aici? îl întreb, ținând în continuare mâna pe receptor.

Îl aud pe Caleb bolborosindu-mi în ureche. „O" de data asta. *Ooo-ooo-ooo*.

– Am avut o întâlnire cu Peter. Face un pas în față și se așază pe marginea biroului. Prin tricou se întrezărește conturul tocului armei pe care o poartă la șold. S-ar putea ca sincronizarea să fie o coincidență, sau nu. El aruncă o privire pe ecranul computerului meu, iar zâmbetul îi dispare treptat. A fost azi, corect? La 10.00 dimineața?

Mă uit la ecran, care s-a întunecat, deși cursorul a rămas în formă de clepsidră.

– A fost azi. Bolboroselile din ureche s-au oprit. Îmi întorc scaunul, doar puțin, astfel încât să fiu cu spatele la Omar și îmi iau mâna de pe receptor. Iubitule, trebuie să plec. A venit Omar.

– Salută-l din partea mea, spune Matt.

– Îi transmit.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Așez receptorul în furcă și mă întorc din nou către Omar, care stă în continuare cocoțat pe biroul meu, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate. Poartă blugi.

– Te salută Matt, îi spun eu.

– Aaa, deci cu *el* vorbeai despre Bora Bora. Plănuiți o vacanță?

Zâmbetul larg i-a revenit din nou pe buze.

– Teoretic, răspund eu, râzând cu jumătate de gură.

Sună suficient de jalnic ca să mă înroșesc la față.

El se uită la mine o clipă, apoi își mută privirea în altă parte, slavă Cerului.

– În regulă, e 10.10. El își desface gleznele, apoi și le încrucișează invers. Se apleacă spre mine, iar pe față i se citește, fără niciun dubiu, nerăbdarea. Ce ai pentru mine?

Omar este în branșă de mai mult timp decât mine, de cel puțin zece ani. El este cel care îi caută pe „agenții inactivi" din Statele Unite, iar eu încerc să îi descopăr pe cei care conduc celula. Niciunul din noi nu a avut succes până acum. Cum reușește să-și păstreze în continuare entuziasmul, habar n-am.

– Încă nimic. N-am apucat să mă uit.

Arăt înspre ecranul computerului, unde programul se încarcă în continuare, apoi arunc o privire la poza alb-negru prinsă cu ace de gămălie pe peretele despărțitor, lângă desenele copiilor. E Iury

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Iakov. Are fața dolofană și o expresie aspră. Câteva clicuri și voi intra în computerul lui. Voi putea vedea ce vede și el, voi putea naviga așa cum o face el și îi voi putea scotoci prin fișiere. Să sperăm că voi putea dovedi că este spion rus.

– Cine ești și ce-ai făcut cu prietena mea Vivian? mă întreabă Omar, zâmbind.

Are dreptate. Dacă nu aș fi stat la coadă la Starbucks, aș fi ajuns mai devreme și aș fi intrat deja în program la ora 10.00 fix. Sau măcar aș fi avut câteva minute la dispoziție să arunc o privire. Ridic din umeri și fac un gest spre ecran.

– Încerc. Apoi arăt înspre telefon. În orice caz, nu mă mai pot ocupa de asta acum. Ella este bolnavă. Trebuie să mă duc după ea.

El expiră teatral.

– Copiii ăștia. Întotdeauna își găsesc momentul cel mai nepotrivit.

Mișcarea de pe ecran îmi atrage atenția, iar eu îmi trag scaunul mai aproape. Programul „Atena" s-a încărcat, în sfârșit. Pe părțile laterale sunt bannere roșii și înșiruiri de cuvinte, fiecare simbolizând o comandă diferită, un compartiment diferit. Cu cât șirul de text este mai lung, cu atât mai secretă este informația. Acesta este al naibii de lung.

Fac clic pe un ecran, apoi pe un altul. Fiecare clic este o confirmare. Da, știu că accesez informații ultrasecrete. Da, știu că nu le pot divulga, pentru că există riscul de a sta la închisoare mult timp. Da, da, da. Lasă-mă să accesez informațiile.

– Ăsta este, spune Omar. Îmi reamintesc că este acolo și îi arunc o privire cu coada ochiului. El privește în altă parte în mod intenționat, evitând să se uite la ecran, ca să-mi acorde intimitate. Presimt.

– Sper, zic eu în șoaptă.

Chiar sper, dar am emoții. Metodologia asta este precum un joc de noroc. Unul important. Am construit un profil pentru intermediarii suspectați: instituții de învățământ, programe de studii și diplome, centre bancare, călătorii pe teritoriul Rusiei și în străinătate. Din informațiile obținute am construit apoi un algoritm

cu ajutorul căruia am identificat cinci indivizi care se integrează în acest tipar. Posibili candidați.

Primii patru s-au dovedit a fi piste false, iar acum programul este în pericol. Totul se rezumă la Iury, al cincilea suspect. Computerul lui a fost cel mai greu de spart. Eram convinsă încă de la început că era implicat.

– Și dacă nu e, ai făcut ceva ce n-a reușit nimeni să facă, zice Omar. Te-ai apropiat de țintă.

Luarea în vizor a intermediarilor este o abordare nouă. Ani la rând, Biroul a încercat să îi identifice pe „agenții inactivi", însă aceștia sunt atât de bine asimilați, încât acest lucru este aproape imposibil. Celula este astfel construită încât „agenții inactivi" să nu intre în contact cu nimeni în afară de intermediarii lor, și chiar și acest contact este foarte redus. Agenția s-a concentrat asupra liderilor, indivizii care îi supraveghează pe intermediari, cei din Moscova, care au legături directe cu SRIE – *Serviciul Rus de Informații Externe*.

– „Apropiat" nu se pune la socoteală, zic eu încet. Iar tu știi asta mai bine decât oricine.

În perioada în care am preluat misiunea, Omar era un agent nou, ambițios. El propusese o nouă inițiativă, invitându-i pe „agenții inactivi" de mult timp să „iasă la lumină" și să se predea, în schimbul amnistiei. Raționamentul lui? Trebuia să existe măcar câțiva „agenți inactivi" care voiau să ducă o viață normală și astfel puteam afla suficiente informații de la ei ca să străpungem rețeaua.

Planul astfel stabilit a început să se desfășoare în tăcere și, peste câteva săptămâni, cineva a venit la noi, pur și simplu. Un bărbat pe care îl chema Dimitri. El ne-a spus că era intermediar de nivel mediu și ne-a furnizat informații despre program, care confirmau ceea ce știam și noi – intermediarii din categoria lui se ocupau fiecare de cinci „agenți inactivi"; el dădea raportul unui lider, care avea în subordinea lui cinci intermediari. Era o celulă pe deplin autonomă. Acest lucru ne-a atras atenția. Apoi au urmat insinuările

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

scandaloase, informațiile despre care știam că erau eronate, iar în cele din urmă individul a dispărut. După acest episod, l-am botezat Dimitri „Amăgitorul".

Acela a fost sfârșitul programului. A recunoaște în mod public că existau „agenți inactivi" pe teritoriul Statelor Unite și incapacitatea noastră de a-i găsi erau aspecte greu de acceptat pentru liderii Biroului. Între acest fapt și o potențială manipulare din partea rușilor – care foloseau agenți dubli și piste false –, planul lui Omar a fost aspru criticat, apoi respins. „Vom fi invadați de alți Dimitri", au spus ei. Și cu asta, cariera promițătoare a lui Omar a stagnat. A fost ignorat, muncind ca un rob, zi de zi, încercând să rezolve o sarcină ingrată, frustrantă și imposibilă.

Ecranul se schimbă și apare o iconiță cu numele lui Iury. Întotdeauna mă străbate un fior când văd numele țintei, când știu că avem acces la viața sa digitală, la informații pe care aceasta le crede private. Instinctiv, Omar se ridică în picioare. Știe că îl vizăm pe Iury. Este unul dintre puținii angajați ai Biroului care au fost acceptați în program. Este cel mai mare fan al acestuia, persoana care crede în algoritm și în mine mai mult decât oricine altcineva. Cu toate acestea, el nu îl poate accesa direct.

– Sună-mă mâine, bine? zice el.

– Așa o să fac, răspund eu.

El se întoarce și, de îndată ce îl văd îndepărtându-se, îmi concentrez atenția asupra ecranului. Când fac dublu clic pe iconiță, apare un medalion cu margini roșii, afișând conținutul laptopului lui Iury, o imagine în oglindă prin care pot să scotocesc. Am doar câteva minute la dispoziție înainte să plec. Am timp suficient să arunc o privire.

Fundalul este albastru-închis, punctat cu buline de diferite mărimi și diferite nuanțe de albastru. Într-o parte, iconițele sunt aliniate pe patru rânduri ordonate, jumătate dintre ele fiind fișiere. Denumirile fișierelor sunt toate în alfabetul chirilic, caractere pe care le recunosc, dar pe care nu știu să le citesc – nu foarte bine.

Am urmat un curs de rusă, nivelul începători, în urmă cu mulți ani; apoi l-am născut pe Luke și nu l-am mai reluat. Știu câteva fraze de bază, recunosc anumite cuvinte, și cam atât. Pentru restul, mă bazez pe programele lingvistice sau de traducere.

Accesez câteva fișiere, apoi deschid documentele din ele. Sunt pagini întregi de text în alfabetul chirilic. Simt cum mă cuprinde un val de dezamăgire, deși este absurd. Nu e ca și când un rus, care stă în fața computerului său în Moscova, ar scrie documente în engleză sau ar ține evidența în engleză, eventual un document intitulat *Listă cu agenții sub acoperire din Statele Unite*. Știu că ceea ce caut este criptat. Sper doar să găsesc un indiciu, vreun fișier protejat, ceva în mod evident criptat.

Datorită faptului că am reușit să ne infiltrăm la nivel înalt în câteva cazuri, am aflat că identitatea „agenților inactivi" este cunoscută doar de către intermediari, că numele acestora sunt stocate electronic, local. Nu în Moscova, pentru că SRIE – *Serviciul Rus de Informații Externe* – se teme de „cârtițe" în interiorul propriei sale organizații. Se teme atât de mult de ele, încât mai degrabă ar risca să-și piardă „agenții inactivi" decât să păstreze aceste nume în Rusia. Noi știm că, dacă un intermediar ar păți ceva, liderul celulei ar accesa fișierele electronice și ar cere Moscovei un cod de decriptare, care face parte dintr-un protocol de criptare multistratificat. Noi avem codul de la Moscova. Doar că nu am avut niciodată nimic de decodificat.

Programul este foarte bine protejat. Nu îl putem sparge. Nici măcar nu știm în ce scop este folosit, dacă există vreunul. Ar putea fi doar un program de colectare pasivă sau ar putea avea un scop mult mai sinistru. Însă, având în vedere că persoana care coordonează programul îi raportează direct lui Putin, tind să cred că este a doua variantă – și acest lucru mă ține trează noaptea.

Continui să cercetez, trecându-mi privirea peste fiecare fișier, deși nu prea sunt sigură ce caut. Apoi zăresc un cuvânt în alfabetul chirilic pe care îl recunosc. *друзья*. „Prieteni". Este ultima iconiță